

Kehely

Hörögve hömpölygő hatalmasok csapnak át létünk keresztjén
Mily beláthatatlan jeges tömeg haladja meg a védelem erejét
Fuldokló bábu-halmok vergődnek egy pusztulás bordái közt
Minket a lét egy kopár vas fának csonkjához kötözött
Árvízként hegedülnek körbe minket megperdülő halálaink
Soha nem voltak még ily szeplőtlenek a legmélyebb magányaink
Soha nem volt fenséges emberi lét, te egyetlen förtelmes szépség!
Kiábrándító koldusként mily megjövendölt megváltásra érsz még?
És újabb hada jön seregének, fuvallatába öntött orkánját érzem
Lüktet a szememben, és belemarkol ólom-keze a mindenségbe
S mily egyedüli vagy, mint e kehely, te páratlan forrongás
Mily értékek után áhítozol, kincseid tán partod moshatnák
Te mégis üres vagy, tán kopárabb az elhalt szikár tájnál
Mostoha emberiség, megrendítettél gyenge lábaidnál
Tükörbe nézek, és látom magam egyedül a százak között
Bánattól erezett arcomba a világ panorámája újabb kint köhögött
Mily mérhetetlen értékeket tölthetne belénk tán e világ
Mint e kehely állunk mi oly sóvárogva s olyan ostobán
Mert ha nincsen erény tátongó tudónk vak elegyén
Megtölti azt az örök bűn, és a halál szele fúj csak belénk
Tán elzárva ma egymástól távolabb vagyok-e, mondd töletek
Vagy az a kitárt távolság egyforma magányt öklendez
Mikor be van zárva a test, mondd rab lehet a lélek is?
És fogoly az, még mélyebb annál, mint a testünk teheti
Homály alakunk templomában kopár ima zendül fel
Melyre senki, tán csak a sátán vicsorgó kacaja felel
Beengedni az elesettet luxus lenne a szent erény
Sutba dobtuk a mindeneket, egy sosem volt ereklyét

„Erőssége a szegénynek nyomorúságában, oltalom a zivatarban”

Szólj itt vagy e még? Látod, hogy a teremtés magát falja az asztal alatt?

Karanténban ül az ember, karanténban hevernek a tárgyak

Tán előbb jutunk el egyesével a kitárulkozó pusztulásba
Semmint hogy pompás gőgjeink levetkeznék e napon
Lerombolnánk az ős karantént, melyet ránk a kezdet hagyott
Csordultig megtölthetnénk igéjével kelyhünk a mások
Mosolyának aranyával, de rajtunk ős-betegség rágott
Felemészthetetlen lyukakat, ezt nem gyógyítja már semmi tán
És mi fertőzöttek maradunk, amíg talpon áll e világ
Hívjunk be most templomunkba minden elesettet
Bár vagyunk a kitagadottság magvának eredete
De ha akarjuk tán semmivé idézhetjük az eredendőt
Ezüstté válthatjuk a felettünk gomolygó szürke felhőt
Váljunk együtt új világokká törjük porrá az ős-karantént
Vagy dobjuk oda foszlott lelkünk néhány darab vak aranyért...

